

[Rahbek.]

for os den væsentligste Grund til, at vi maa gaa imod denne Bestemmelse.

Hvis vort Ændringsforslag gennemføres, vil det betyde, at det ogsaa i Fremtiden bliver Lægmanden, der kommer til at føre Forsædet i Voldgiftsretten. Men det er dog affattet saaledes, at ved Vidneafhøringer og i øvrigt ved Lejligheder, hvor Retten skønner det, kan Dommeren overtage Hvervet som Forhandlingsleder. Derigennem mener jeg, der er taget alt muligt tilbørligt Hensyn ogsaa til Dommeren.

Over for den ærede Ordfører for Udvalget vil jeg gerne sige, at selve det, vi har skrevet i vor Betænkning, ikke kan angribes, for det er rigtigt. Maaske er det sat lidt skarpt op; naar man gerne vil spare paa Papiret, kan det jo komme til at staa lidt skarpt, og om det Udtryk, at vi har faaet Besked, just er særlig heldigt valgt, skal jeg ikke udtale mig om. Vi fik i alt Fald at vide, at Svaret fra Husmandsforeningerne ikke var kommet, og at det i og for sig ogsaa var ligegyldigt for Lovens Skæbne, for Flertallet agtede at gennemføre den i den foreliggende Skikkelse, ganske uanset hvad Svaret kom til at gaa ud paa. Over for dette synes jeg, det er berettiget at skrive, som vi har skrevet, at man ønskede at gennemføre Lovforslaget selv mod et enigt Landbrugs Ønsker. Det er nemlig det, der foreligger fra Kommissionen; der er et enigt Landbrug, som ønsker, at det ogsaa i Fremtiden skal være Landmanden, der er Formand i Voldgiftsretten. Vi ved af Henvendelser til Folketingets Udvalg, at Landboforeningerne vedblivende staa paa det Standpunkt; derfor var det vel ikke helt uberettiget, at vi spurgte for at faa at vide, om Husmandsforeningerne i den Henseende har skiftet Standpunkt.

Den ærede Ordfører nævnte, at der er Folk, som har stemt for Lovforslaget, som dog vel ogsaa kan kaldes en Slags Repræsentanter for Landbruget, og dette er rigtigt. Men naar vi ønsker at spørge Landbruget, saa er det ikke dets Repræsentanter i Rigsdagen, dem har vi her, men det er Landbrugets ansvarlige Organisationer, og jeg kan over for den ærede Ordfører oplyse, at jeg personlig i de sidste 20 Aar har staaet som Medlem af Husmandsforeningerne. Det er ikke de Herrer Rigsdagsmænd af forskellig Partifarve, hvis Mening jeg i denne Henseende ønsker at høre, men det er deres, som jeg selv har været med til at sætte i Spidsen for de danske Husmandsforeninger. Det er dem, jeg ønsker at høre udtale sig, ikke i deres Egenskab af Rigsdagsmænd,

for saa vidt de er det, men i deres Egenskab af valgte Repræsentanter for de danske Husmandsforeninger. Jeg kan derfor ikke indrømme, at der skulde være noget forkert i den Maade, vi er optraadt paa, og jeg maa fastholde det Udtryk, at det forbyr mig, at Flertallet ønsker at gennemføre en saadan Foranstaltning selv mod et enigt Landbrugs Ønsker. — Jeg anbefaler at stemme for det af Mindretallet stillede Ændringsforslag.

J. R. Poulsen: Som det fremgaar af Betænkningen, har mit Parti ønsket en enkelt lille Ændring indført i Lovforslaget. Vi har rettet et Spørgsmaal til den højtærede Justitsminister, men Ændringsforslaget blev afslaaet; man mente ikke fra Ministeriets Side at kunne gaa ind derpaa. Vi har saa afstaaet fra at stille Ændringsforslaget og mener i øvrigt, at Lovforslaget i sig selv betegner et Fremskridt.

Det Ændringsforslag, der er stillet af Partiet Venstre, skal jeg anbefale ærede Medlemmer at undlade at stemme om.

Justitsministeren (Steincke): Jeg takker for Udvalgets Behandling af denne Sag og kan i det hele henholde mig til den ærede Ordførers Udtalelser, men vil dog gerne gøre et Par Bemærkninger om den ejendommelige Udvikling, denne Sag har gennemgaaet. Jeg er som mangeaarigt Medlem af dette høje Ting nøje vidende om, at Landstinget er det sagligt prøvende Ting. Her polemiserer man ikke, her stiller man ikke Sagen paa Spidsen, her blomstrer altid den rolige Saglighed. Hvis man nu ikke vidste dette, saa vilde man give en helt anden Forklaring end den, der formodentlig er den rigtige, for denne Sags Udvikling. Da Lovforslaget af mig blev fremsat i det høje Folketing, takkede man mig ogsaa fra Venstres Side for, at jeg i saa høj Grad havde imødekommet Landbrugets Ønsker og var gaaet saa afgjort imod den juridiske Sagkundskab, den, man ellers angriber mig for ikke i tilstrækkelig Grad at følge. Efterhaanden som Tiden skred frem, blev disse varme Følelser noget afkølet, men man gik dog saa vidt fra Venstres Side, at man i Udvalgets Betænkning skrev:

„Hvorvel Mindretallet maatte anse det for sagligt heldigst, at Voldgiftsformanden bestrider Formandshvervet ogsaa i Voldgiftsretten, har man for at opnaa Enighed tilbudt at medvirke til en Ordning, der henlagde Valget af Formand til Rettens egen Afgørelse.“
Efterhaanden som Følelserne kølnedes yder-